

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

Dievča, ktoré pil mesačný svit

Kelly Barnhillová

albatros

Dievča, ktoré pilo mesačný svit

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Kelly Barnhillová

Dievča, ktoré pilo mesačný svit – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kelly Barnhillová

ALBATROS

Z lásky Tedovi.

1. kapitola,

v ktorej sa rozpráva príbeh

Áno.

V lese žije čarodejnica. Žije tam od nepamäti.

Prestaneš sa konečne vrtieť? Hviezdy na nebi! Nikdy som nevidela také neposedné dieťa.

Nie, zlatko, nevidela som ju. Nikto ju nevidel. Už celú večnosť. Podnikli sme isté kroky, aby sme ju už nikdy nevideli.

Hrozné kroky.

Nechci odo mňa, aby som ti o nich rozprávala. Aj tak ich už poznáš.

Ach, to neviem, zlatko. Nikto netuší, prečo chce deti. Nevieme, prečo trvá na tom, aby to bol vždy najmladší spomedzi nás. Niežeby sme sa jej na to

mohli opýtať. Neukazuje sa. A my robíme všetko preto, aby sa ani neukázala.

Samozrejme, že existuje. Čo je to za otázku? Pozri sa na les! Aký je nebezpečný! Jedovatý dym, zákerné prepadnuté jamy a vriace gejzíry — nebezpečenstvo číha všade, kam sa pozrieš. Myslíš si, že je to náhoda? Nezmysel! Môže za to čarodejnica, a keď ju nepočúvneme, čo s nami bude?

Naozaj chceš, aby som ti to vysvetlila?

Radšej nie.

Ach, pst, neplač. Po teba si Rada starších nepríde, však? Ty si už veľká.

Z našej rodiny?

Áno, zlatko. Ale veľmi dávno. Predtým, než si sa narodila. Bol to krásny chlapec.

A teraz dojedz večeru a pusti sa do domácich prác. Zajtra budeme všetci skoro vstávať. Deň obetovania na nikoho nepočká, všetci sa musíme zúčastniť a poďakovať dieťaťu, ktoré nás na ďalší rok zachráni.

Tvojho brata? Ako som zaňho mohla bojovať? Keby som to urobila, čarodejnica by nás všetkých zabila, a načo by to bolo? Obetovať jedného alebo obetovať všetkých. Tak to na svete chodí. Nemohli by sme to zmeniť, ani keby sme sa snažili.

Dost' otázok! Chod' už preč. Hlupáčik.

2. kapitola,

v ktorej jedna nešťastná žena úplne zošalie

V to ráno sa veľstaršina Gherland neponáhľal. Veď Deň obetovania sa konal len raz do roka a on počas jednoduchého sprievodu do prekliateho domu aj počas pochmúrnej cesty naspäť rád vyzeral čo najlepšie. Povzbudzoval aj ostatných členov Rady starších, aby robili to isté. Bolo dôležité predviesť sa pred obyvateľmi v čo najlepšom svetle.

Gherland si opatrne naniesol červeň na ovisnuté líca a pomocou ceruzky si nahrubo zvýraznil oči. V zrkadle skontroloval, či nemá medzi zubami zvyšky jedla alebo inú špinu. To zrkadlo zbožňoval. Bolo jediné v Protektoráte. Nič neprinášalo Gherlandovi viac potešenia, ako vlastniť vec, ktorá bola jedinečná. Páčilo sa mu, keď sa cítil výnimočný.

Veľstaršina vlastnil mnoho vecí, ktoré boli v Protektoráte jedinečné. Patrilo to k výhodám jeho práce.

Protektorát – ktorý niektorí nazývali Zadok sveta a iní Ríša smútku – sa tlačil medzi zradným lesom a rozľahlým močiarom. Väčšina obyvateľov Protektorátu žila z močiara. V močiari je naša budúcnosť, vravievali matky deťom. Nie bohvieaká budúcnosť, ale lepšia ako nič. Na jar bol močiar plný zirínových výhonkov, v lete zirínových kvetov a na jeseň zirínových hľúz. Okrem nich sa v močiari nachádzala pestrá paleta liečivých a takmer čarovných rastlín, ktoré sa dali zbierať, spracovávať a predávať obchodníkom z druhej strany lesa, ktorí rozvážali plody z močiara do Slobodných miest ďaleko odtiaľto. Samotný les bol hrozne nebezpečný a schodný jedine po Ceste.

A tú vlastnila Rada starších.

Čo znamená, že Cestu vlastnil veľstaršina Gherland a ostatní staršinovia mali svoj podiel. Rade patrila aj močiar. A ovocné sady. A domy. A trhoviská. Dokonca aj záhrady.

Rodiny v Protektoráte si šili topánky z trstia. V horších časoch krmili svoje deti hustým, výživným vývarom z močiara a dúfali, že po ňom zosilnejú.

A staršinovia a ich rodiny tučneli, silneli a ružovali im líca z hovädzieho mäsa, masla a piva.

Vtom sa ozvalo klopanie na dvere.

„Vstúpte,“ zamrmľal veľstaršina Gherland a upravil si záhyby na habite.

Bol to Antain. Jeho synovec. Smiešny chlapec, ktorý sa učil za staršinu, ale len preto, že to Gherland v slabej chvíľke sľúbil jeho ešte smiešnejšej matke. Ale to nebolo pekné. Antain bol celkom milý, takmer trinásťročný chlapec. Bol pracovitý a rýchlo sa učil. Vedel dobre narábať s číslami, bol veľmi zručný a rýchlosťou blesku dokázal postaviť pre ktoréhokoľvek unaveného staršinu pohodlnú lavičku. A Gherland, hoci nerád, prechovával k to-
muto chlapcovi nepochopiteľnú a stále rastúcu náklonnosť.

Ale.

Antain mal veľké nápady. Veľkolepé predstavy. A aj otázky. Gherland zvrátil čelo. Antain bol... ako to len povedať? Príliš nadšený. Keby to tak malo pokračovať, bude si to s ním musieť vybaviť. Príbuzný, nepríbuzný. Tá predstava ho ťažila na srdci ako kameň.

„STRÝKO GHERLAND!“ Antain ho objal s takým neznesiteľným nadšením, že ho takmer zhodil.

„Upokoj sa, chlapče!“ vyštekol veľstaršina. „Toto je slávnostná chvíľa.“

Chlapec sa viditeľne upokojil a sklonil svoju dychtivú psiu tvár k zemi. Gherland odolal nutkaniu nežne ho pohladkať po hlave. „Poslali ma za tebou,“ pokračoval Antain tichším hlasom, „aby som ti odkázal, že ostatní staršinovia sú pripravení. A obyvatelia čakajú pozdĺž cesty. Všetci sú prítomní.“

„Do poslednej nohy? Nikto sa neulial?“

„Pochybujem, že po minulom roku to ešte niekto skúsi,“ odvetil Antain a zachvel sa.

„Škoda.“ Gherland znovu skontroloval svoj odraz v zrkadle a napravil si červeň. Vyžíval sa v tom, že príležitostne udelil občanom Protektorátu lekciu. Rád šíril strach. Potľapkal si ovisnutú kožu pod bradou a zamračil sa. „Tak, synovec,“ predniesol s dômyselným švihnutím habitu, ktoré zdokonaľoval viac ako desaťrocie. „Poďme na to. To dieťa sa, koniec koncov, neobetuje samo.“ S tým vyšiel na ulicu s Antainom v päťách.

Keď nadišiel Deň obetovania, zvyčajne prebehol vo všetkej pompéznosti a vážnosti. Ochromené rodiny sa vzdávali svojich detí bez protestov. V tichosti potom trúchlili a v kuchyniach sa im hromadili hrnce s duseným mäsom a výživnými jedlami, zatiaľ čo susedia ich utešovali a objímali, aby zmierlili ich žiaľ.

Zvyčajne nikto neporušoval pravidlá.

Ale tentoraz to bolo inak.

Veľstaršina Gherland zamračene stisol pery. Matkino vytie bolo počuť ešte predtým, než sprievod posledný raz zabočil. Občania znepokojene prešľapovali na mieste.

Keď dorazili k domu rodiny, naskytl sa Rade starších ohromujúci pohľad. Pri dverách na nich čakal muž s poškriabanou tvárou, opuchnutou hornou perou a holými miestami na hlave po vytrhnutých chumáčoch vlasov. Snažil sa usmiať, ale jazykom inštinktívne zašiel do diery, v ktorej mal ešte pred chvíľou zub. Namiesto toho našpúlil pery a pokúsil sa pokloniť.

„Ospravedlňujem sa, páni,“ ozval sa. Muž bol pravdepodobne otec dieťaťa. „Neviem, čo to do nej vošlo. Akoby zošalela.“

Keď staršínovia vošli do domu, z trámov nad nimi zajačala a zavyla žena. Okolo hlavy jej ako hniezdo dlhých zvíjajúcich sa hadov poletovali lesklé čierne vlasy. Zasyčala a odpľula si ako zviera zahnané do kúta. Jednou rukou a jednou nohou sa držala trámu a druhou rukou si pevne pritískala k prsiam bábätko.

„VYPADNITE!“ zvrieskla. „Nemôžete si ju vziať! Napľujem vám do tváří a prekľajem vaše mená. Okamžite vypadnite z môjho domu, lebo vám vyškriabem oči a hodím ich vranám!“

Staršínovia na ňu ohromene hľadeli s otvorenými ústami. Nemohli tomu uveriť. Za zatratené dieťa nikdy nikto nebojoval. To sa jednoducho nerobilo.

(Antain sa rozplakal. Zo všetkých síl sa to pred prítomnými dospelými snažil skryť.)

Gherland rýchlo rozmyšľal, na drsnej tvári mal stále dobrosrdečný výraz. Ukázal matke prázdne ruky, aby jej dal najavo, že jej nechce ublížiť. Za úsmevom však škripal zubami. Všetka tá dobrosrdečnosť ho ubíjala.

„Ale my si predsa nikoho neberieme, moje úbohé, pochabé dievča,“ predniesol tým najtrpezlivejším hlasom. „Berie si ju čaro-dejnica. My len robíme to, čo sa nám povie.“

Matka vydala hlboko z hrude hrdelný zvuk ako rozzúrená medvedica.

Gherland položil zmätenému manželovi ruku na plece a jemne ho stisol. „Zdá sa, kamarát, že máte pravdu: vaša manželka

naozaj zošalela.“ Mal čo robiť, aby zastrel svoj hnev starostlivou maskou. „Vzácný prípad, to áno, ale nie nevidaný. Musíme súcitiť. Potrebuje našu starostlivosť, nie výčitky.“

„KLAMÁR!“ vyprskla žena. Dieťa sa rozplakalo, a tak vyliezla ešte vyššie, oboma nohami sa postavila na súbežné trámy a chrbtom sa zaprela o šikmú strechu. Hľadala miesto, kde by zostala mimo dosahu a mohla bábätko nadojčiť. Dieťa sa okamžite upokojilo. „Ak mi ju vezmete,“ zavrčala žena, „nájdem si ju. Nájdem si ju a prinesiem späť. To vám sľubujem.“

„A postavíš sa proti čarodejnici?“ rozosmial sa Gherland. „Úplne sama? Ach, aká žalostná stratená duša.“ Hlas mal medový, ale tvár mu horela ako žeravý uhlík. „Zo žiaľu nie si pri zmysloch. Zo šoku si prišla o rozum. No nedá sa nič robiť. My ťa vyličíme, drahá, postaráme sa o teba, ako najlepšie vieme. Stráž!“

Luskol prstami a do miestnosti sa nahrnula ozbrojená stráž. Bola to zvláštna jednotka zostavená tradične zo Sesterstva hviezd. Cez chrbty mali prehodené luky a šípy a na opaskoch zavesené ostré meče v pošvách. Dlhé vlasy zapletené do vrkočov sa im vinuli okolo pása, kde boli pevne prichytené – boli dôkazom mnohých rokov strávených rozjímaním a bojovým výcvikom v najvyššej časti Veže. Tváre mali neúprosné ako skala. Dokonca aj staršinovia sa im napriek svojej moci a postaveniu pratali z cesty. Sesterstvo bolo hrozivá sila, s ktorou sa nebolo radno zahrávať.

„Zoberte tej šialenej ženskej dieťa a odveďte ju do Veže!“ prikázal Gherland. Prepichoval matku skrytú v trámoch zlostným

pohľadom. Tá zrazu zbledla. „Sesterstvo hviezd dobre vie, ako si poradiť s pomätenou myslou, drahá. Som si istý, že to takmer nebolí.“

Stráž postupovala účinne, pokojne a nemilosrdne. Matka nemala šancu. O chvíľu ju zajali, spútali a odviekli. Tichým mestom sa nieslo jej zavýjanie a skončilo sa, až keď sa za ňou zabuchli a zamkli veľké drevené dvere na Veži.

Keď sa dievčatko ocitlo v náručí veľstaršinu, na rozdiel od matky len zafňukalo a potom obrátilo pozornosť k ovisnutej tvári plnej záhybov a vrások, ktorá sa mu triasla pred očami. Na tvári malo vážny výraz – pokojný, skeptický a prenikavý. Gherland od tej malej nedokázal odvrátiť pohľad. Mala čierne kučeravé vlasy, tmavé oči a žiarivú plet' ako vyleštený jantár. V strede čela mala podobné materské znamienko v tvare polmesiaca ako jej matka. Ľudová múdrosť vravela, že takíto ľudia majú zvláštne schopnosti. Gherland vo všeobecnosti nemal ľudové múdrosti rád a rozhodne bol proti, aby si občania Protektorátu mysleli, že sú lepší ako v skutočnosti. Zachmúril sa a so zvráteným obočím sa naklonil nad dievčatko. Vyplazilo naňho jazyk.

Príšerné dieťa, pomyslel si.

„Páni,“ oznámil čo najslávostnejšie, „je čas.“ A práve v tej chvíli sa bábätko pocikalo a jemu sa na habite urobila veľká teplá mokrá škvrna. Tváril sa, že si to nevšimol, ale v duchu soplil.

Urobila to naschvál. Tým si bol istý. Aké odporné dieťa.

Sprievod bol ako vždy pochmúrny, pomalý a neznesiteľne rozvláchny. Gherland mal pocit, že od netrpezlivosti zošalie. No

len čo sa za ním zavrela brána Protektorátu a ľudia sa vrátili so smutným potomstvom do ponurých domčekov, staršinovia pridali do kroku.

„Prečo tak utekáme, strýko?“ opýtal sa Antain.

„Ticho, chlapče,“ zasyčal Gherland. „A nezaostávaj!“

V lese sa mimo Cesty nepáčilo nikomu. Dokonca ani staršinom. Ani Gherlandovi. V bezprostrednej blízkosti múrov Protektorátu bolo pomerne bezpečne. Teoreticky. Ale každý poznal niekoho, kto sa omylom zatúlal príďaleko. A spadol do prepadnutej jamy. Alebo stúpil do bublajúceho bahenného jazera, ktoré mu spálilo kožu na celom tele. Alebo sa zatúlal do úžľabiny, kde bol taký zlý vzduch, že sa nikdy nevrátil. Les bol nebezpečný.

Kľukatá cestička ich priviedla do kotliny obklopenej päťicou starých stromov, ktoré prezývali služobníkmi čarodejnice. Alebo šesticou. *Nebolo ich náhodou päť?* Gherland nahnevaným pohľadom znovu prepočítal stromy a pokrútil hlavou. Teraz ich bolo šesť. To je jedno. Les sa s ním zjavne nepekne zahráva. Tie stromy boli, koniec koncov, takmer rovnako staré ako sám svet.

Zem uprostred kruhu stromov bola porastená mäkkým machom, do ktorého staršinovia uložili dieťa, a pritom všelijako odvracali pohľad. Obrátili sa k nemu chrbtom a už-už sa chystali na odchod, keď si najmladší z nich odkašľal.

„Takže ju tu len tak necháme?“ opýtal sa Antain. „Tak sa to robí?“

„Áno, synovec,“ odvetil Gherland. „Tak sa to robí.“ Zrazu pocítil, ako ho ťaží hrozná únava. Cítil, ako sa mu od nej prehýna chrbtica.

Antain sa nervózne uštipol do krku – nemohol sa toho zlozvyku zbaviť. „Nemali by sme počkať, kým sa objaví čarodejnica?“

Ostatní staršínovia sa rozpačito odmlčali.

„Čo prosím?“ začudoval sa Rasin, najvetchejší z nich.

„No, určite...“ Antainovi zlyhal hlas. „Určite by sme mali počkať na čarodejnicu,“ dopovedal potichu. „Čo keby prišla divá zver a odniesla to dievča preč?“

Ostatní staršínovia pozreli na veľstaršinu a zovreli pery.

„Našťastie, synovec,“ ozval sa Gherland rýchlo a odviedol chlapca od bábätká, „sme sa s takým problémom nikdy nestretli.“

„Ale...“ nedal sa Antain a znovu sa uštipol do krku tak silno, že mu tam zostal fľak.

„Ale nič,“ odbil ho Gherland a s rukou pevne položenou na chlapcovom chrbte sa ponáhľal po vyšliapanej cestičke.

Po ňom odišli z čistinky jeden za druhým aj ostatní staršínovia a nechali dieťa tam.

Odchádzali s vedomím – všetci okrem Antaina – že vôbec nejde o to, či tú malú zožerie zver, lebo sa tak určite stane.

Zanechávali ju tam s tým, že žiadna čarodejnica neexistuje. Nikdy neexistovala. Bol tu len nebezpečný les, jediná cesta a malá daň za život, ktorý si staršínovia užívali už celé generácie. Vďaka čarodejnici – teda viere v ňu – boli ľudia vystrašení, podrobení, poddajní a žili svoje životy v smutnom opare, v ktorom

im mračná žiaľu otupovali zmysly a myseľ. A to neskutočne vyhovovalo staršinom a ich neobmedzenej vláde. Samozrejme, bolo to nepríjemné, ale s tým sa nedalo nič robiť.

Kým prechádzali pomedzi stromy, ozvalo sa detské fňukanie, ale to čoskoro vystriedali zvuky z močiara, vtáčí spev a vízganie dreva po celom lese. Staršinovia si boli istí, že to dievča sa nedožije rána, že už ho nikdy nezačujú, neuvidia ani naň nikdy viac nepomyslia.

Mysleli si, že je navždy preč.

Pravdaže sa mýlili.

3. kapitola,

v ktorej čarodejnica omylom nakazí dieťa čarami

Uprostred lesa bol malý močiar – bublajúci, sírový a jedovatý, živý a ohrievaný podzemnou, nepokojne spiaceou sopkou a pokrytý mazľavým slizom, ktorého farba sa v závislosti od ročného obdobia menila od jedovatej zelenej cez nebovo modrú až po krvavo červenú. Dnes – tesne pred Dňom obetovania v Protektoráte a Dňom hviezdnych detí, ako ho nazývali všade inde – sa začínala zelená postupne meniť na modrú.

Na brehu močiara, priamo na kraji, kde kvitlo trstie rastúce z blata, stála veľmi stará žena a opierala sa o hrčovitú palicu. Bola nízka, zavalitá a trochu širšia v páse. Sivé vlnité vlasy mala stiahnuté do hrubého zapleteného drdola a z úzkych medzierok medzi zapletenými prameňmi jej vyrastali listy a kvety. V starých očiach

mala napriek mrzutému pohľadu iskru a na plochých širokých ústach jej pohrával náznak úsmevu. Z istého uhla trochu pripomínala veľkú dobrosrdečnú ropuchu.

Volala sa Xan. A bola to čarodejnica.

„Myslíš, že sa predou mnou schováš, ty smiešny netvor?“ zakričala do močiara. „Veľmi dobre viem, kde si. Okamžite sa vynor a ospravedlň sa!“ Pokúsila sa zamračiť. „Alebo ťa donútim.“

Hoci nad samotným netvorom nemala ozajstnú moc – na to bol pristarý – určite bolo v jej silách prinútiť močiar, aby ho vykšľal, akoby nebol nič viac než trocha hlienu v krku. Dokázala by to mihnutím ľavej ruky a potrasením pravým kolenom.

Znovu sa pokúsila zamračiť.

„MYSLÍM TO VÁŽNE!“ zrevala.

Kalná voda zabublala a zvírila sa a z modrozelenej hĺbky sa s čvachtaním vynorila obrovská hlava močiarného netvora. Žmurkol jedným veľkým okom, potom druhým a nakoniec ich prevrátil.

„Neprevracaj predou mnou oči, mladý muž!“ pokarhala ho starena namrzena.

„Čarodejnica,“ zamrmľal netvor s ústami stále napoly ponorenými v kalnom močiari, „som o mnoho storočí starší ako ty!“ Širokými perami vyfúkol do klzkých rias bublinu. *Vlastne skôr o tisíc-ročia*, pomyslel si. *Ale kto to počíta?*

„Myslím, že sa mi nepáči tvoj tón.“ Xan našpúlila zvráskavené pery a tie jej uprostred tváre vytvorili pevnú ružičku.

Netvor si odkašľal. „Ako povedal známy básnik, drahá: *„Na to ti úplne...“*“